

anstaltning være en altfor stor Synd og Uret mod de Paagjældende, idet den gjensidige Paavirkning af den Slags Folk, der ubelukkende levede i hinandens Selskab, albrig vilde kunne blive Andet end ødelæggende for dem.

Men foruden at dette Forslag om Eftertjenesten som Erstatning for de kortvarige Straffe efter min Opfattelse ikke er praktisk, skjønner jeg ikke Andet, end at man ogsaa maa sige, at det virkelig ikke heller er retfærdigt. Det straffer nemlig lige haardt og lige blindt alle store og smaa Forseelser mellem hinanden; den Mand, der har begaaet nogle mindre Nordener og som følge deraf med forskjellige Mellemrum puttes 20 Dage, i 3, 4, 5 Sæet i Arrest af en af den mildeste Slags, straffes lige saa haardt som den, der har begaaet en af de groveste Forseelser og af den Grund er bleven dømt til 20 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød og desuden har havt 15 Dages Mellemfrister og maasse lang Tid's Baretægtsarrest i Forveien. Denne Mlempe vil naturligvis ogsaa bevirke en overordentlig stor Fristelse for Afbelingscheferne og for Krigsretterne til, naar de kunne vælge mellem forskellige Straffe, da helst at vælge de haardeste, fordi det er dem, som ville belejre Afbelingerne med den mindste Eftertjeneste. Men Forslaget om at anvende Eftertjenesten som Erstatning for Afkaffelsen af de kortvarige Straffe er efter min Mening heller ikke retfærdigt af den Grund, at det for at befri visse Kavallerer for Krumslutning ikke alene paafører disse Individier Eftertjeneste, men tillige paafører denne samme Eftertjenestestraf til en hel Del andre Individier, som der aldeles ingen Grund er til at paalægge den; det vil, for at bruge et populært Udtryk, sige, Forslaget retter baade Smed og Bager. Men desuden vil man se, at Forslaget ogsaa rammer lige haardt og lige blindt paa de militære Forseelser, ligeoverfor hvilke de kortvarige Straffe hidtil have havt deres Plads, og paa de borgerlige Forseelser, hvor disse Straffe ikke have været anvendte; ja det viser sig, naar man undersøger Sagen nøie, at der endog kan komme et saa kuriøst Forhold frem, at borgerlige Forseelser, som ere begaaede i den Tjenestetiden, men for hvilke Dommen først er falden senere end dennes Begyndelse, ogsaa kunne bevirke, at de Paagjældende komme til at ligge til Eftertjeneste, hvilket dog ikke kan stemme med nogenformhelt Rimelighed. — Jeg kan altsaa ikke se, at det kan gaa an at gaa ind paa det fremsatte Forslag om Eftertjeneste. Jeg skal villig indrømme, at, saaledes som Forslaget foreslaa — i en helt anden Stikelse og i en helt anden Forbindelse — i Lovudkastet fra 1871, kunde det i nogle Tilfælde undtagelsesvis have en vis Betydning, og jeg vilde derfor naaeste kunne have havt Tilbøielighed til at slutte mig til et Forslag af lignende Art; men lige overfor den Betydning, som der nu i nærværende Udcast er tillagt Forslaget af

Krigsministeren, tror jeg, at det stiller Sagen renere og klarere for mit Vedkommende ligesom at anbefale, at § 33 forkastes. Naar jeg saaledes har maattet tilraade Thinget at forfaste § 33, er det en ligesom Konfessions deraf, at jeg har maattet vende tilbage til de Forslag, som tidligere have været fremsatte af Krigsministeren om at bevare nogle af de nuværende kortvarige Straffe. Det er naturligt, at et Forlangende, som fremsættes desangaaende, ikke møder overordentlig megen Belivlie i en lovgivende Forsamling. Det er lidet populært, naar det fremskommer fra Krigsministeren, men det er selvsjælgelig endnu mindre populært, naar det kommer frem fra enkelte Medlemmer imod den paagjældende Minister. Naar vi imidlertid have fremsat Forslag desangaaende, er det ikke, fordi vi ansæ det Folk, hvortil vi selv høre, for ringere end alle Andre, heller ikke, fordi vi ikke tilfulde anerkjende de gennemgaaende gode Egenskaber, som vort Mandskab har, og heller ikke, fordi vi tro, at Straffemidler er det Eneste, hvorved man kan hævde Disciplinen. Vi vide saa godt som Nogen, at det gjælder om at vække Væresfølelsen og søge at drage den frem; men vi have tillige en bestemt Tro paa, at der i vort Folk ligesom blandt alle Folk findes enkelte Mennesker, lige overfor hvem man kalder aldeles forgyves, naar man gjør en Appel til Væresfølelsen, at der er enkelte Folk, som af Natur eller Opdragelse ere saa letfindige og saa gjenstridige, at der med Hensyn til dem kun gives en af to Veie, ad hvilken man kan faae Bugt med dem. Den ene er en meget skarp Kontrol, og den anden er meget skarpe Straffe. I vor Hærsordning er der nu gjort saa overordentlig Lidt for at sikre den tilstrækkelige, skarpe Kontrol, og det er derfor, at vi for vort Vedkommende ikke se, at der under vore Forhold, saaledes som de nu engang ere, er Andet at gjøre end at vælge de skarpe Straffe som et nødvendigt Onde. Jeg skal villig indrømme, at under andre organisatoriske Forhold kan Sagen stille sig ganske anderledes. Jeg for min Person vilde maasse ogsaa have stillet mig helt anderledes, dersom jeg sølte, at der her i Rigsdagen var en Tændents til at styrke Hæren i Retning af at søge den nødvendige skarpe Kontrol tilveiebragt. Dersom Rigsdagen var tilbøielig til at forsyne Hæren med det tilstrækkelige Antal faste og øvede Befalingsmænd, og dersom der var Tilbøielighed til at gaa ind paa de Forslag, som ere komne frem her om f. Ex. at sørge for, at Mandskabet kunde underbringes i Kaserner, eller at der indrettedes Officers- og Underofficersboliger i Nærheden af Mandskabet, — dersom Tændentsen var gaaet i denne Retning her i Rigsdagen, vilde jeg mulig have kunnet stille mig anderledes, end jeg har gjort; men saa længe dette ikke er Tilfældet, ser jeg ikke Andet end at